

SI TOTHOM HO HA VIST,
PER QUÈ NINGÚ NO EN PARLA?

Al capdavall del carrer del Forn Nou, a entrada de fosc, encara avui apareixen les imatges dels penedits entonats projectades a la paret que en tanca la sortida. Ningú, ni mercader ni artesà, ni dona de sa casa ni cortesana no us sabran dir des d'on són projectades. Ja en parlaven els vells, us diran; però ni aleshores ni ara, ningú no s'ha aventurat a esbrinar qui encatifa el carrer i ens omple les mans de violes tantost les ombres dels arrogants contrits s'esborren i desapareixen pel costat de can Batllera. Tampoc ningú no es fia, i ben pocs en parlen, dels tres manyans de l'ombrívol o foguejat obrador del mateix carrer. Ja dels temps dels rebesavis treballen de dia i de nit, i no envelleixen. Forgen ferros no mai vists destinats a països de mal anomenar i difícil recordar: baranes per a balcons d'insòlita llargada on figuren, enmig de flors fantasioses, estilitzades segons models desconeguts, cossos d'homes i de dones d'aneu a saber quin segle. Els malpensats hi descobreixen, transfigurats o desfigurats—jo diria terrífics—, veïns famosos per llurs mal domades fal·leres o abrivades activitats. Hi ha i tot qui hi ha reconegut l'avi, un oncle canonge o les noies de l'hostal. Cap veí no us aclarirà, però, quan carreguen l'obra enllestida ni si descarreguen mai materials. Hi ha qui diu que els fonen i els refonen tot donant-los cada vegada formes inèdites, pel goig d'ells mateixos. Als tres manyans alts i fornits del carrer del Forn Nou no els imagina ningú fora de l'obrador. ¿Qui els ha trobats mai a missa, al ball o a l'estació? Somriuen, carbonosos, si els mireu; però us fan esborronants ganyotes un cop heu passat. Fra Ventura, del Convent, el qual ha explorat territoris a la ribera de l'Orinoco i sap secrets de la gent de vida llarga, diu que no estranyaria pas que els tres serrallers passessin dels tres-cents anys. Un hereu Rocabert els havia dibuixats cap allà el 1778. No han canviat gens.

J. V. Foix
Tocant a mà...